

ת"פ 30877/03/15 - מיכאל פרל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 30877-03-15 מדינת ישראל נ' פרל(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 1765/15

לפני כב' השופט ג'ורג' קרא, סגן הנשיאה
המבקש מיכאל פרל
ע"י ב"כ עו"ד זוהר ברזילי
נגד
המשיבה מדינת ישראל
באמצעות פמת"א, ע"י עו"ד ארז ריכטנברג

החלטה

השתלשלות העניינים

1. ביום 7.3.15 בשעת לילה מאוחרת נפצע המנוח מקסים בוקטי בתאונת דרכים פציעה אנושה וכעבור זמן קצר מת מפצעיו. כתב האישום הוגש נגד שני נאשמים, הנאשם 1 ואחיו התאום, הנאשם 2, שהוא המבקש כאן. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם 1, שנהג ברכב מבלי שהיה לו רשיון נהיגה, בהיותו שיכור ובמהירות שאינה סבירה, איבד שליטה על הרכב ופגע במעקי בטון לצד הכביש. הרכב התלקח ועלה באש ושני הנאשמים נמלטו מהמקום כשהם משאירים מאחור שני נוסעים ברכב, המנוח ונוסעת נוספת, שהיו פצועים ומדממים.

2. ביום 15.3.15 הוגש כתב האישום נגד השניים ובמסגרתו יוחסו לנאשם 1 עבירות של הריגה, הפקרה אחרי פציעה ועבירות נוספות ולנאשם 2 יוחסה עבירה של הפקרה אחרי פציעה והיא: חובת נוסע להתקשר לגופי ההצלה (סעיף 1א64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1971).

3. במסגרת תשובת הנאשמים לכתב האישום העלה הנאשם 2 את הטענה כי יש להורות על בטלות כתב האישום בעניינו מחמת אי קיום זכויות היידוע והשימוע על פי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") והמשיבה הגישה בכתב את עמדתה בעניין ובהמשך השלימו הצדדים את טיעוניהם בעל פה.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המבקש טען כי ההחלטה על פטור מחובת היידוע ניתנה, לכאורה, ביום הגשת כתב האישום ובכך פגעה בזכותו לבקש שימוע שאותו ניתן היה לקיים בשמונת הימים שחלפו מיום שחרורו בהסכמה ביום התאונה ועד להגשת כתב

האישום. עוד טען כי לנוכח חומרת העבירה המיוחסת למבקש, אין זה המקרה לפטור את המאשימה מחובתה לקיים שימוע. לתמיכה בטיעוניו הפנה ב"כ הנאשם 2 לפסיקה.

4. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הבקשה משום שהפטור מחובת היידוע ניתן כדין. מדבריו עולה כי כתב האישום נגד שני הנאשמים הוגש בשעה שהנאשם 1 היה נתון במעצר והוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. עובר להגשת כתב האישום, הורתה נציגת המאשימה, עו"ד פורר, על מתן פטור מחובת היידוע מכח סעיף 60א(ה) לחסד"פ בעניינו של הנאשם 2, מכח סמכותה לעשות זאת בהתאם לכתב הסמכה מפרקליטת המחוז על פי סעיף 242 לחוק.

5. נימוקי המשיבה לפטור מחובת היידוע בעניינו של הנאשם 2, כפי שפורטו בתרשומת שערכה עו"ד גפני, הם כי מדובר במסכת עובדתית אחת בגינה הועמדו לדין הנאשם 2 ואחיו, הנאשם 1. פיצול בין כתבי האישום היה מאלץ את המשיבה להגיש בקשות לתיקון כתב האישום במועד מאוחר יותר; יש עניין ציבורי בהגשת כתב אישום בהקדם בתום חקירה מהירה ויעילה. כמו כן צוין כי אלמלא היה הנאשם 2 משוחרר על ידי ביהמ"ש בשלב מעצר הימים - בטרם הגשת כתב האישום - ייתכן שגם בעניינו היה מתבקש מעצר עד תום ההליכים.

דיון הכרעה

6. לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש. החלטת המשיבה ניתנה תוך שימוש בסמכותה החוקית ונימוקיה הועלו על הכתב. בחינת האמור בהחלטתה מלמדת כי הטעמים שעמדו בבסיסה הינם טעמים ראויים וסבירים ואין עילה להתערבות בית המשפט בהם.

7. כפי שצוין בתשובת ב"כ המשיבה ועל פי המסמכים שצורפו לתשובתו, האישור לפטור מחובת יידוע המבקש ניתן על ידי פרקליטה שהוסמכה לכך על ידי פרקליט המדינה (מכתב ההסמכה צורף גם הוא לתשובה ב"כ המשיבה).

8. לא נעלמה מעיני העובדה, אף כי זו לא עלתה בדברי ב"כ המבקש, כי האישור שניתן נושא את הכותרת "פטור מיידוע לפי סעיף 60א(ה) לחוק" ובכך כורך הן את הפטור מחובת היידוע שבסעיף קטן (א) לחוק והן את הפטור מהגשת כתב האישום רק בחלוף 30 הימים מעת מתן מכתב היידוע, שבמהלכם זכאי החשוד לפנות בכתב ולנמק מדוע יש להימנע מהגשת כתב אישום נגדו. אף כי מן הראוי היה שנוסח האישור שניתן יהיה מדויק בהפנייה לסעיפי החוק, לא נפל פגם של ממש בהחלטת הפרקליטה. החלטתה נסמכת על נימוקים עניינים שהועלו על הכתב - דבר שנדרש לפי סעיף קטן (ה) בלבד ואינו נדרש לפי סעיף קטן (א). מה גם, שעם מתן הפטור מחובת היידוע מתייתר הצורך להמתין 30 יום עד להגשת כתב האישום.

9. כך גם אין ממש בקובלנת ב"כ המבקש כי האישור ניתן ביום הגשת כתב האישום. בשים לב ללוח הזמנים הקצר מאז האירוע ביום 7.3.15 ועד להגשת כתב האישום שמונה ימים לאחר מכן ביום 15.3.15. בפרק זמן זה התנהלה חקירת המשטרה והחומר הועבר לידי המשיבה לשם החלטה על הגשת כתב האישום, שהוגש כאמור בזריזות לנוכח מעצרו של הנאשם 1 בשלב החקירה והצורך בהמשך המעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

10. במקרה דומה שנדון בפני במסגרת הרכב ערעורים פלייליים עמדתי על חשיבותה של זכות הטיעון ועל כך שלמרות חשיבותה זו אין היא זכות מוחלטת. כמו כן התייחסתי להיקף סמכותה של המשיבה בענייני העמדה לדין והליכים שלפני העמדה לדין, וחובת היידוע בכלל זה, וכן לאמות המידה לביקורת השיפוטית על שיקול דעתה זה (ענ"פ 7907-01-13, 7907-01-13).

ניתן ביום 17.6.13). בדומה לעניין הנ"ל, כך גם בעניינו של המבקש, הסיבה להגשת כתב האישום נגד שני הנאשמים יחד - המבקש והנאשם 1 - לא היתה טכנית אלא מהותית ומתחייבת בנסיבות המקרה. כפי שעולה מנימוקי ההחלטה עצמה, המדובר במסכת עובדתית אחת ואותם עדי תביעה נגד שני הנאשמים, המבקש והנאשם 1. העבירה המיוחסת למבקש היא עבירה חמורה, והאישור לפטור מחובת היידוע ולהגשת כתב האישום בטרם חלפו 30 יום, נועד לשמור על האינטרס הציבורי המובהק במקרה שבו נגדם בתאונת דרכים, כשעל פי הנטען נמלטו שני הנאשמים בהפקירם את המנוח ונוסעת נוספת שנפצעה גם היא, וזאת גם כאשר השמירה על האינטרס הציבורי מביא לפגיעה בזכותו של המבקש ליידוע ולשימוע. לא בכדי נתן המחוקק אפשרות לפטור מחובת היידוע וכפועל יוצא מכך מקיומו של שימוע, והשימוש בחריג זה בעניינו של המבקש נעשה כדין באופן סביר ומטעמים מוצדקים.

11. נימוק נוסף שנכלל באישור הפטור היה כי אלמלא שוחרר המבקש למעצר בית על ידי בית המשפט, הרי שגם בעניינו היה מתבקש מעצר עד תום ההליכים. ב"כ המבקש טען כי המבקש שוחרר בהסכמת המשיבה, כך שאין ממש בנימוק זה. משלא הונחה בפני החלטת השחרור וטעמיה - לא אוכל להתייחס לעניין. יחד עם זאת, די ביתר הנימוקים שהועלו על הכתב באישור הפטור כדי לספק טעם ענייני ומהותי להחלטת המשיבה.

12. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה למחיקת כתב האישום בשל אי קיומה של חובת היידוע ובשל אי קיומו של שימוע למבקש.

13. מחמת טעות, ניתנה החלטה זו לאחר המועד שנקבע לכך. המזכירות תעביר לצדדים ללא דיחוי עותק מהחלטה זו.

ניתנה בלשכתי היום ה' חשוון תשע"ו, 18/10/2015 בהיעדר הצדדים.

ג'ורג' קרא , שופט, סגן נשיאה